

Het liefst had ik dit artikeltje eerst aan prof. Nauta zelf ter inzage gegeven ter correctie of zelfs — synodeleden zouden er zich niet over verbazen! — om het eventueel teruggezonden te krijgen naar de desbetreffende commissie. Het is immers een hachelijke zaak te weten, dat het kritisch oog van deze hooggeleerde, die de verpersoonlijkte akkurateste is, nog scherper dan gewoonlijk zal speuren, nu er over hem zonder hem in zijn eigen blad geschreven wordt. Het hem echter ter beoordeling voor te leggen zou hem in een wetenskaplik konflikt brengen: V.U. en volk moeten ook naar zijn oordeel zó hartelijk samenleven, dat een jubileum van één der professoren zeker niet aan haar vrienden voorbij mag gaan, maar anderszijds zijn goedkeuring te moeten hechten aan enige regels, die met de simpelste eisen van biografie schijnen te spotten en daaraan door vijf en twintig jaren trouwe dienst zelf mede schuldig te zijn, het zou dr. Nauta er toe brengen in zijn kwaliteit van eindredacteur het stuk te weigeren op formele gronden. We nemen dus de riskante en toch veiligste weg van de verrassing.

Het is daarbij plezierig te mogen verwachten, dat er toch bij deze stoere Fries een snaar gaat trillen in harmonie met onze bedoeling, als hem namelijk blijkt, dat het u, vrienden van de V.U., en de scribent er om gaat hem eens hartelijk te danken voor wat hij voor ons is en doet. Er is, om dit te durven doen,

een gegronde reden nodig, anders zou hij ons toevoegen: Mijnheer, dit punt is niet aan de orde!

* * *

Dit is het tot ons aller vreugde nu echter wél. Een kwart eeuw geleden aanvaardde dr. Doede Nauta het ambt van hoogleraar in de theologische faculteit aan de Vrije Universiteit met een rede over „De Nederlandsche Gereformeerden en het Independentisme in de zeventiende eeuw”. Enige maanden tevoren had de nieuwe professor in het „Woord vooraf” van zijn proefschrift aan de hoogleraren Grosheide en Aalders gezegd: „Uw beginseltrouw en Uw wetenschappelijke akribie heb ik steeds als voorbeeld voor mijn geest”. Deze beide eigenschappen hebben zijn arbeid gedurende deze vijf en twintig jaren naar ieders overtuiging gekenmerkt. Dit is, pro-

fessor, voor het volk dat de V.U. lief heeft, meer dan voldoende grond om u zijn dank en waardering, zijn hoogachting en liefde zelfs te doen blijken. Maar, u gunt ons het genoegen, daarbij kunnen we niet anders dan over u schrijven.

Dominee Nauta had in Woubrugge, waar hij 12 juni 1927 predikant werd, zijn theologische studie met ijver en met wat genoemd mag worden taaie volharding voortgezet. Bij zijn proefschrift gewaagt hij ervan, dat bepaalde omstandigheden hem versterkt hadden in het besef, dat ook alle wetenschappelijke arbeid geheel afhankelijk is van Gods zegen. In zijn toespraken bij zijn inauguratie zeide hij, wat ik ons V.U.-volk niet onthouden wil. „.....acht ik het toch een kostelijk voorrecht hier te mogen staan. In mijn ouderlijk huis heb ik van jongsaf liefde voor de zaak des Heren geleerd, liefde onder meer ook voor deze stichting des geloofs op het gebied der wetenschap. Uit „de Heraut” mocht ik reeds vroeg zowel geestesvoedsel als geestelijk voedsel ontvangen. Later werd het een mijner hoogste idealen om ten dienste der Gereformeerde wetenschap een zelfstandige bijdrage te mogen leveren. God heeft in zijn goedheid deze hartewens willen vervullen. En thans schenkt Hij meer dan dat: Hij roept mij om aan deze Universiteit, welke bij het licht van Zijn heilig Woord wil leven, medeleiding aan de arbeid der wetenschap te geven. In het